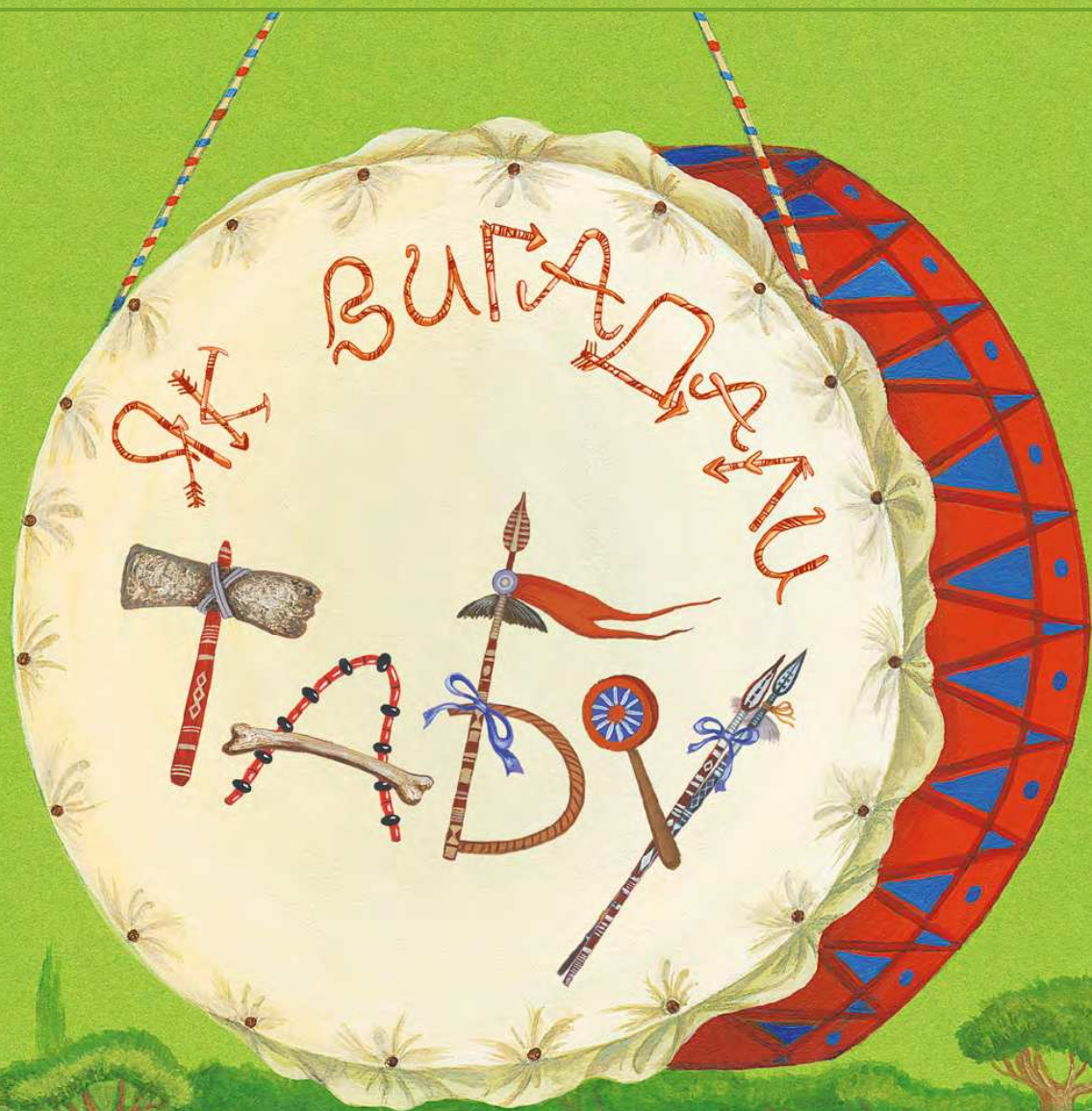


❧ Ред'ярд ❧ КіпЛінГ ❧



❧ Тафі і ТеґґумаЙ ❧

Чому не можна ловити рибу навесні, чому не варто галасувати в лісі? Всі члени Теґумаєвого племені знають ці правила змалку. А тепер і у вас з'явиться нагода з ними познайомитися, ще й дізнатися, навіщо батьки іноді просять не витріщатися на незнайомців і не галасувати.

Маленькі читачі не лише поринуть у загадковий і казковий світ печерних людей, але й дізнаються, що таке Табу і які знаки можна використовувати для їхнього позначення — незамінне знання для вчителів та вихователів!

Це третя й остання історія про Тафі й Теґумая, але тільки одна з багатьох казок Ред'ярда Кіплінґа.

Для молодшого шкільного віку.

переклад Володимира Чернишенка

Ілюстрації Володимира ШТанка

Перекладено за виданням: Just So Stories. Rudyard Kipling.
Wordsworth Editions Limited, 1993



Як вигадали Табу

Щонайважливіша річ, про яку слід згадати, кажучи про Теґумая Бопсулая і його дочку Тафімай Металумай, це Теґумаєві Табу, яких дотримувалися усі Бопсулаї.

Тож слухайте уважно, мої любі, слухайте і запам'ятовуйте, бо усі ми маємо Табу, і ви, і я.

Коли Тафімай Металумай (ми й далі зватимемо її Тафі) йшла до лісу на полювання з Теґумаєм, то ніколи не поводитися тихо. Навпаки – вона поводитися дуже гучно. Борюкалася в опалому листі, та ще й як! З'їжджала по глинистим схилам, рила ямки в піску – та ще й які! Чапала, здіймаючи бризки, через калюжі й заболотини, та ще й як високо! Словом – зчиняла страшенний гармидер. Тож не дивно, що усі тварини, на яких вони полювали, – бобри, білочки, видри, борсуки, олені й кролики – розуміли, що наближаються Тафі з татком, і кидалися врозтіч.

— Мені страшенно прикро! – вже вкотре виправдовувалась Тафі.

— Що вже тепер вибачатись? – хитав головою Теґумай. — Білочки повтікали, бобри у воду попірнали, олені геть пострибали, кролі в нірках поховались... Треба б дати тобі прочухана, дочко Теґумаєва! Я так і зробив би, та ж сталося так, що я тебе люблю...

Аж ось Теґумай помітив руду білку, що вистрибувала круг стовбура ясена.

— Цс-с-с! – прошепотів він. — Онде наш обід, коли ти, звісно, поводитимешся тихо.

— Ой, де? Де?! – застрибала Тафі. — Покажи мені, покажи!

Її шепотіння-стриботіння могло б налякати й більшу звірину, до того ж, дівчинка від захвату скочила в зарості орляка і взагалі, здійняла страшенну бучу.



особисті речі Тафі





Тож білочка розпушила хвоста і скочила на свої прудкі лапки. Мабуть, добігла аж до Сасексу, доки наважилася спинитись.

Ох і розлютився ж Теґумай! Він застиг, де стояв, вагаючись, що краще — зварити Тафі в казані чи здерти з неї шкіру, чи викачати в багнюці, чи обрізати їй волосся, чи відіслати до ліжка без поцілунку. І ось у цей час нелегкого вибору лісом проходив вождь Теґумаєвого племені у парадному строї з орлиного пір'я.

То був верховний вождь усіх Вершин та Низин, та всіляких Медицин ціленного племені, й він приятелював з Тафі.

— Що трапилося, о найкращий із Бопсулаїв? — запитав він. — Зле виглядаєш!

— Бо я злий, — пояснив Теґумай і став розповідати вождєві про Тафіну непосидючість і неналежну поведінку в лісі.

І про те, як вона псує полювання, і як хлюпирскається в болото, бо ніколи не дивиться під ноги, і як падає з дерев, бо забуває як слід триматися, і про те, що у неї ніжки постійно зелені від ряски, у якій вона бовтається, і про те, що вона наносить до печери грязюку...

Верховний вождь слухав і кивав головою, аж орлине пір'я у нього на голові шурхотіло, а намисто з мушель цокало.

— Так-так! — проказав він нарешті. — Ми ще це обговоримо. Нині ж я маю до тебе, Теґумаю, серйознішу розмову.

— То я слухаю тебе, пане вождю! — вклонився Теґумай, і вони удвох вместилися під деревом.

— Вважай, Теґумаю, — повів вождь, — Теґумаєве Плем'я цього року дуже багато рибалить у ріці Вагай, і вже відколи! І ось — у ріці не залишилося жодного більш-менш пристойного коропа, та й малих коропчуків катма. Як ти на те, щоб накласти Велике Теґумаєве Табу на ловитву коропів у найближчі шість місяців?

— Добра думка, пане вождю! — погодився Теґумай. — Та що буде, коли котрийсь із наших людей порушить Табу?

— А буде так, Теґумаю, — сказав верховний вождь, — що ми вкажемо їм на їхні помилки палицями, жалючою кропивою, смердючою багнюкою, а коли й це не допоможе, то ми випалимо на спинах у порушників старе добре тавро Теґумаєвого племені. Ходімо, Теґумаю, зі мною, оголосимо Табу на ріку Вагай.

Вони пішли до печери, де зберігалися усі чародійні реліквії Теґумаєвого пле-